

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w Ł. na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych realizując wyrok Sądu z dnia 10 maja 2017 r. przyznał W. G. świadczenie przedemerytalne od dnia 7 grudnia 2016 r. tj. od daty ustalonej w wyroku Sądu. Poinformowano, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego ustanie w dniu 4 sierpnia 2017 r. tj. w dniu poprzedzającym dzień osiągnięcia, przez ubezpieczonego, wieku 66 lat i 2 miesięcy. Wskazano także, że wysokość świadczenia od dnia 7 grudnia 2016 r. wynosi 830, 50 zł, od dnia 1 stycznia 2017 r. 1029, 86 zł, natomiast od dnia 1 marca 2017 r. 1040, 00 zł.

(decyzja - k. 30 akt ZUS)

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 10 sierpnia 2017 r. wniósł W. G., podnosząc w uzasadnieniu, że organ rentowy winien wypłacić odsetki za zwłokę w przyznaniu mu świadczenia przedemerytalnego.

(odwołanie – k. 2-3)

W odpowiedzi organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podnosząc, iż brak jest podstaw prawnych do wypłacenia ubezpieczonemu odsetek.

(odpowiedź na odwołanie – k. 5)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. G. urodził się w dniu (...)

(okoliczności bezsporne)

W. G. był zatrudniony w Budownictwo (...) S.A. w Ł. od 16 listopada 2009 r. na stanowisku specjalisty ds. postępowań administracyjnych. W wypowiedzeniu warunków pracy i płacy z dnia 20 lipca 2015 r. Spółka Akcyjna w Ł. wypowiedziała dotychczasowe warunki zatrudnienia, wynikające z umowy o pracę, zawartej w dniu 10 listopada 2011 r., na czas nieokreślony z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, który miał upłynąć 3 października 2015 r. Wskazano a, że wypowiedzenie dotychczasowych warunków pracy i płacy była słaba kondycja finansowa spółki, spowodowana znacznym spadkiem zamówień dokonanych przez klientów spółki – w porównaniu z ubiegłymi latami o około 60% mniej zamówień. Z uwagi na tak znaczny spadek środków obrotowych spółki, koniecznym stało się obniżenie kosztów działalności pracodawcy, poprzez zmianę zasad wynagradzania ogółu pracowników. W związku z pogarszającą się kondycją finansową spółki zarząd 28 maja 2015 r. uchwałę nr 1 z dnia 28 maja 2015 r. w przedmiocie ustalenia zasad wynagradzania dla pracowników na stanowiskach nierobotniczych w okresie od czerwca 2015 r., zgodnie z którą dla pracowników otrzymujących wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 4.000,00 zł brutto- wynagrodzenie miało być zredukowane o 56,25%.

Ubezpieczony w piśmie z dnia 11 września 2015 r. oświadczył, że nie przyjmuje zaproponowanych nowych warunków pracy i płacy. Wskazał, że, zaproponowane, nowe warunki płacowe zredukowane o 56,25% w stosunku do obecnie obowiązujących stanowią radykalne obniżenie jego wynagrodzenia. Pracodawca wystawił ubezpieczonemu w dniu 2 listopada 2015 r. świadectwo pracy, w którym wskazał, że W. G. był zatrudniony w Budownictwo (...) S.A. w Ł. w okresie od 16 listopada 2009 r. do 31 października 2015 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty do spraw administracyjnych.

Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt 2 kp w związku z art. 42 §3 kp. Ubezpieczony złożył wniosek do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy w pkt 3 poprzez wpisanie w podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy informacji, że nastąpiło

ono z przyczyn nie leżących po stronie pracownika. Pracodawca odmówił ubezpieczonemu sprostowania świadectw pracy Wnioskodawca złożył pozew do sądu o sprostowanie świadectwa pracy.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2016 r. w sprawie XI P 562/15, Sąd Rejonowy dla Łodzi -śródmieścia w Łodzi, po rozpoznaniu sprawy z powództwa W. G. sprostował świadectwo pracy wydane przez Budownictwo (...) spółkę akcyjną w Ł. w zakresie pkt 3 w ten sposób, że do wskazanych w tym pkt trybu i podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy dodał zapis: „w związku z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (t.j. z 2015 r., poz. 192)

Apelację od w/w wyroku złożyła spółka .

(okoliczności bezsporne)

Wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII Pa 131/16 oddalił apelację pozwanej spółki i zasądził od Budownictwa (...) spółki akcyjnej w Ł. na rzecz W. G. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję. Pracodawca wystawił ubezpieczonemu w dniu 28 listopada 2016 r. świadectwo pracy, w którym dokonał sprostowania pkt 3 dotyczącego przyczyn ustania stosunku pracy i wskazał, że W. G. był zatrudniony w Budownictwo (...) S.A. w Ł. w okresie od 16 listopada 2009 r. do 31 października 2015 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty do spraw administracyjnych, Podał, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt 2 w związku z art. 42 §3 kp w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników

(świadectwo pracy k. 15 akt ZUS)

Od dnia 12 stycznia 2016 r. wnioskodawca został zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w Ł. jako bezrobotny z prawem do zasiłku od dnia 12 stycznia 2016 r.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 6 grudnia 2016 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne.

(wniosek – k. 1 – 3 akt ZUS)

Decyzją z dnia 16 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w Ł. odmówił W. G. prawa do świadczenia przedemerytalnego z przyczyn podanych w uzasadnieniu decyzji czyli pracodawca- firma Budownictwo (...) w Ł. – wypowiedział Panu umowę o pracę i zaproponował nowe warunki płacy po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od 01.11.2015r. Ze świadectwa pracy z dnia 28.11.2016r. wynika, że stosunek pracy z w/w pracodawcą ustał z dniem 31.10.2015r. na skutek „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt. 2 kodeksu pracy w związku z art. 42 § 3 przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt. 2 kodeksu pracy w związku z art. 42 § 3 pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników”. Zapis ten świadczy o tym, że zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z uwagi na złożenie przez Pana oświadczenia woli o odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy. Odmowa przyjęcia zaproponowanych warunków pracy i płacy stanowi współprzyczynę rozwiązania stosunku pracy, a zatem rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło wyłącznie z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

(decyzja – k. 46 akt ZUS)

W. G. uznając powyższą decyzję za krzywdzącą złożył od niej odwołanie do Sądu.

(okoliczności bezsporne)

Wyrokiem z dnia 10 maja 2017 r. w sprawie VIII U 404/17, Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2017 r., sprawy W. G. przeciwko Zakładowi

Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o świadczenie przedemerytalne, na skutek odwołania W. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. znak (...) z dnia 16 stycznia 2017 r., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał W. G. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 7 grudnia 2016 r. Sąd nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego za, ewentualne, opóźnienie wypłacie świadczenia.

(wyrok – k. 46 akt ZUS , **a k ta sprawy VIII U 404/17 – załączone do akt sprawy)**

Decyzją z dnia 12 lipca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w Ł. na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych realizując wyrok Sądu z dnia 10 maja 2017 r. przyznał W. G. świadczenie przedemerytalne od dnia 7 grudnia 2016 r. tj. od daty ustalonej w wyroku Sądu. Poinformowano, iż prawo do świadczenia przedemerytalnego ustanie w dniu 4 sierpnia 2017 r. tj. w dniu poprzedzającym dzień osiągnięcia przez ubezpieczonego wieku 66 lat i 2 miesięcy. Wskazano także, że wysokość świadczenia od dnia 7 grudnia 2016 r. wynosi 830, 50 zł, od dnia 1 stycznia 2017 r. 1029, 86 zł, natomiast od dnia 1 marca 2017 r. 1040, 00 zł.

(decyzja - k. 30 akt ZUS)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentacji - bezspornej, nie budzącej wątpliwości odnośnie do faktów, stanowiących okoliczności sporu..

Okoliczności sporu nie budzą wątpliwości; budzą je , natomiast, interpretacja przepisów prawa.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z **art. 2** ustawy o świadczeniach przedemerytalnych z dnia 30 kwietnia 2004 r. tj. z dnia 8 listopada 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 2148) 1. Prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która: 2) do dnia rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2017 r. poz. 1065, 1292, 1321, 1428 i 1543), zwanej dalej „ustawą o promocji zatrudnienia”, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, ukończyła co najmniej 55 lat - kobieta oraz 60 lat - mężczyzna oraz posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 30 lat dla kobiet i 35 lat dla mężczyzn. 3. Świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: 1) nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; 2) w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; 3) złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Zgodnie natomiast z **art. 118 ust. 1 i 1a** ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 17 grudnia 1998 r. tj. z dnia 7 lipca 2017 r. (Dz.U. z 2017 r. poz. 1383) 1. Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. 1a. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Z dokonanych ustaleń wynika, że zaskarżoną , przez wnioskodawcę, decyzją z dnia 16 stycznia 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział I w Ł. odmówił W. G. prawa do świadczenia przedemerytalnego z przyczyn podanych w uzasadnieniu decyzji czyli pracodawca- firma Budownictwo (...)” w Ł. – wypowiedział Panu umowę o

pracę i zaproponował nowe warunki płacy po upływie okresu wypowiedzenia, tj. od 01.11.2015r. Ze świadectwa pracy z dnia 28.11.2016r. wynika, że stosunek pracy z w/w pracodawcą ustał z dniem 31.10.2015r. na skutek „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt. 2 kodeksu pracy w związku z art. 42 § 3 przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt. 2 kodeksu pracy w związku z art. 42 § 3 pracownikami stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników”. Zapis ten świadczy o tym, że zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło z uwagi na złożenie przez Pana oświadczenia woli o odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy. Odmowa przyjęcia zaproponowanych warunków pracy i płacy stanowi współprzyczynę rozwiązania stosunku pracy, a zatem rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło wyłącznie z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wyrokiem z dnia 24 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie VIII Pa 131/16 oddalił apelację pracodawcy wnioskodawcy i dopiero wtedy - pracodawca wystawił ubezpieczonemu w dniu 28 listopada 2016 r. świadectwo pracy, w którym dokonał sprostowania pkt 3 dotyczącego przyczyn ustania stosunku pracy i wskazał, że W. G. był zatrudniony w Budownictwo (...) S.A. w Ł. w okresie od 16 listopada 2009 r. do 31 października 2015 r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty do spraw administracyjnych, Podał, że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem dokonany przez pracodawcę na podstawie art. 30 §1 pkt 2 k.p. w związku z art. 42 §3 kp w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników .

Ale czy, tak określona, przyczyna rozwiązania stosunku pracy wnioskodawcy stanowi - rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy i czy, w konsekwencji, oznacza, że wnioskodawca spełnił przesłanki, wskazane w przepisie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych. (Dz. (...). poz. 170 z późn. zm) mógł rozstrzygnąć [i rozstrzygnął] dopiero Sąd, jako podmiot orzekający [nie – administracyjny – jaki podmiotem jest ZUS]

Dlatego, prawo wnioskodawcy do świadczenia przedemerytalnego, zostało rozstrzygnięte dopiero w postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Łodzi w sprawie VIII U 404/17sadowym [niezależnie od merytorycznej zmiany treści świadectwa pracy- w wersji ustalonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia]

Zatem, wnioskodawca, w wyniku postępowania przed Sądem, w pierwszej kolejności dotyczącym sprostowania świadectwa pracy, następnie dotyczącym przyznania prawa do otrzymania świadczenia przedemerytalnego, świadczenie to otrzymał, o czy Sąd orzekł przyznając wnioskodawcy prawo do świadczenia od dnia 7 grudnia 2016 r. w wyroku z dnia 10 maja 2017 r. W związku z powyższy organ rentowy był zobowiązany do zastosowania się do wyroku Sądu i tak też uczynił nie uchybiając w żaden sposób treści przepisów prawa. Zastosowanie się do wydanego wyroku nastąpiło zgodnie z przepisami z zachowaniem terminów i formalności.

Wskazać należy że brak jest podstawy prawnej do zasądzenia odsetek za opóźnienie w wypłacie, przyznanego świadczenia przedemerytalnego, a działania organu rentowego nie noszą znamion niezgodności z treścią przepisów prawa, w myśl zacytowanych powyżej przepisów. Organ wypełnił w całości orzeczenie Sądu w sprawie o sygn. akt VIII U 404/17. Słusznie też wskazał, w odpowiedzi na odwołanie, **iż Sąd w orzeczeniu tym nie orzekł o odpowiedzialności organu za opóźnienie.**

Zastosowanie znajduje w tym miejscu orzeczenie Sądu Apelacyjnego III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ł. sygn. akt: III AUa 1166/13 z dnia 16 kwietnia 2014 r.: “Należy podkreślić, że to, iż świadczenia niewypłacone osobom, o których mowa w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012r. powinny być wyrównane, nie oznacza odpowiedzialności organu rentowego przewidzianej w art. 118 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach ani nie implikuje obowiązku organu odwoławczego przewidzianego w art. 118 ust. 1a. Przepisy te mają wyłączne zastosowanie w wypadkach niedopełnienia przez organ rentowy obowiązku wydania decyzji w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności. W regulacji art. 118 ust. 1 chodzi o wynikający z art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązek zapłaty odsetek, jeśli Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia w

terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych. Jest oczywiste, że w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych można znaleźć wyłącznie nawiązanie do przedmiotu regulacji art. 118 ust. 1. Mowa w nim o decyzjach w przedmiocie ustalenia po raz pierwszy prawa do świadczeń lub ich wysokości.”

Reasumując, należy stwierdzić ponad wszelką wątpliwość, po wnikliwej analizie przedmiotowej sprawy, jak i sprawy o sygn. akt. VIII U 404/17, iż decyzja organu rentowego z dnia 12 lipca 2017 r. została wydana i spełniona zgodnie z treścią przepisów prawa z zachowaniem ustawowych terminów i brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania wnioskodawcy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Zarządzenie:

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

11.12.17 r.